

Господомъ въ престѣплѣніяхъ моихъ: и ты снѣлъ съ меня винѣ грѣха моего. (1)

Ты са воншъ, дѣховникътъ да не бы си промѣнилъ доброто мнѣніе за тебе, да не бы зѣлъ да говори зло за тебе; когато мѣ искажешъ всичкытѣ си слабости и пороцы?—Не вой са, тѣй никога не може да вѣде; самъ дѣховникътъ е челоуѣкъ и, може, да е не по малко грѣшенъ отъ тебе; той по себе си знае, за какво са способны хората. Колкото по ясно мѣ расказешъ грѣхове тѣ си, той толкози по сърдечно ще са моли Богъ за тебе; колкото по открито съзнашъ предъ него слабоститѣ си, той толкози по добро мнѣніе ще има за твоего съзнание и откровенность.

Но да кажемъ, че ты ѹкры грѣха си отъ дѣховника, а отъ Бога неможешъ го ѹкры. Той отколѣ знае всичкытѣ ти грѣхове; знае и найскритытѣ ти грѣшны намѣреніа: пакъ какво? ты ще са покажешъ предъ дѣховника чистъ правъ; но предъ Бога ще вѣдешъ нахѣканъ, осѣденъ,—дважъ осѣденъ: ты ще си осѣденъ и отхвърленъ отъ Бога и съвора Ангелскы за тѣй, защото си са ѹсрамила отъ единъ челоуѣкъ—дѣховникътъ си. Тежко, наистинна, съгрѣшава този, който, като са исповѣда, ѹкрыва грѣхове! Той лъжи дѣховника, но и предъ обыкновенъ челоуѣкъ е грѣхота да лъжемъ: той лъже Бога, а предъ Бога да са лъже е свѣтѣлъ бездѣлно; то при-

---

[1.] Псал, 31, 3—5.